

tænkelig, ingenlunde det, som stod i selve Lovforslaget, og mine Betæneligheder er ganske vist ikke blevet mindre ved, hvad den ærede Ordfører nu sagde. Jeg indrømmer imidlertid vedblivende, at Lovforslagets Ord i sig selv er tydelige nok, og hvis et saadant Udvalg eller Raad som det, der tænkes skabt i § 6, kommer til at fungere paa normal Maade og — i Modsætning til den ærede Ordfører — vil rette sig efter Lovens Ord og udføre dem paa loyal Maade, kan man umulig komme til, at Lønarbejderen som saadan privilegeres. Jeg vil dog for en Sikkerheds Skyld i saa Henseende stille en udtrykkelig Forespørgsel til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds. Jeg vil spørge, om hans Opfattelse altsaa er den, at det principale i Lovforslagets § 6 er „ubemidlet“, at det er derpaa Accenten hviler, og at det ikke er Ordet „Lønarbejder“, at altsaa Lønarbejderen faar Statsunderstøttelse, for saa vidt han er ubemidlet, og ikke qua Lønarbejder, og at han ikke skal udsættes for nogen generende Undersøgelse i saa Henseende. Hvis man tør gaa ud fra, at det er denne Opfattelse, der rettelig skal lægges til Grund, vil jeg nære mindre Betænelighed ved at fastholde mit Standpunkt fra i Fjor.

Den højtærede Minister fremkom med nogle spøgefulde Ytringer angaaende mig, som han betegnede som Forligsmægler med Vinger. Nu vil jeg sige, at jeg i mit lange Liv oppe paa Børsen har set mange Mæglere; og det yderst fortræffelige Personer, men ingen af dem har haft Vinger, og ingen af dem har haft nogen som helst højtflyvende Tanker; og jeg for mit Vedkommende ved fra mig selv, at jeg har aldeles ingen Flyvegriller. Derfor skal jeg, hvis jeg faar en saadan Udtalelse fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, som jeg venter, gerne være beredt til paa det nuværende Standpunkt at tage mit Ændringsforslag Nr. 2 tilbage og altsaa stemme for § 6. Men Forudsætningen derfor er altsaa den, at Lovens udtrykkelige Ord fastholdes, at man fra det paagældende Partis Side gaar ud fra, at det som Følge deraf vedblivende er Ubemidledheden, hvorpaa der lægges Vægt. Naar jeg nemlig har sagt, at vi var Enigheden saa forfærdelig nær, er det af to Grunde. For det første er vi alle enige om, at for en almindelig Lønarbejder er Arbejdslønnens Art og Varighed af en saadan Natur, at Lønarbejderen af den Grund i en Flerhed af Tilfælde vil være ubemidlet og altsaa falde ind under Lovens Rammer. Det an-

det, jeg tror, vi skulde være enige om, er, at det er denne Indtægtens Art og Varighed — der som Regel betinger Ubemidledheden —, som er den afgørende, og ikke Lønarbejderens Stilling. Jeg siger altsaa udtrykkelig, at det er ikke Lønarbejderens Stilling som saadan. Derfor var jeg ked over, at den højtærede Indenrigsminister brugte Udtrykket: de Medlemmer, der hævdede sig op over Lønarbejdernes Klasse. Thi han tager derigennem stadig Sigte paa noget socialt; men det, der efter min Mening udelukkende bør tages Sigte paa ved denne Lov, er den økonomiske Side: ikke om de vedkommende Samfundsindivider tilhører denne eller hin Samfundsklasse, men hvorledes deres økonomiske Kaar er. Og hvis vi ogsaa er enige om dette, at Indtægtens Art og Varighed, der som Regel betinger Ubemidledhed, er det afgørende, og ikke Lønarbejderens Stilling, saa vender vi altsaa ogsaa ad denne Vej tilbage til Lovens klare og tydelige Regel og maa da ogsaa kunne haabe, at den vil blive hævdet. Hvad jeg har stillet Forslag om, er jo ikke, saaledes som det er fremstillet fra den ærede Ordførers Side, at Sygekassenævnet skal holdes fuldstændig udenfor al Indflydelse, at al Indflydelse skal lægges i Rigsdagsudvalget. Men atter paa dette Punkt er min Mistæksomhed blevet vakt. Thi naar man fra socialdemokratisk Side lægger saa ganske afgørende Vægt paa, at Sygekassenævnet skal, om jeg saa maa sige, brokkes ind i Udvalget, absolut skal være med i Udvalget, være medbestemmende i Udvalget, faar jeg en Fornemmelse af, at det er for at indsmugle den ikke med Lovens klare Ord stemmende Regel, at Lønarbejderen som saadan skal have et Privilegium. Og hvis det er Meningen, er det rigtigt at holde Sygekassenævnet udenfor. Derfor tror jeg, at den Løsning, jeg har paapeget, i og for sig er den naturlige og den, som — jeg gentager det — burde kunne forene de stridende Standpunkter. Man sørger vedblivende for, at en Repræsentation for Rigsdagens to Ting holder Øje med, at Lovens administrative Udførelse holdes i nøje Overensstemmelse med, hvad der har været Lovens Hensigt, og med Lovens klare Ord. Men paa den anden Side giver man Sygekassenævnet, altsaa Sygekassernes Repræsentanter, Lejlighed til at ytre sig om, hvilke Kendemærker der er de nemmeste, de mest praktiske at faa fat paa, naar man skal bedømme ude i Samfundet, om en Mand er bemidlet eller ubemidlet, altsaa henholdsvis uberettiget eller berettiget til